

Temná

Jan Stanislav

Vzkvétám v prachu Cest, já znám tě však, Tvé kroky
přede mnou nevnímám,

vidím Tvůj obraz, vpíjím se mu v ústrety, však Tvé
kroky přede mnou jsou mi ztraceny.

Stojím a propadám se prachem Cest, tam kdes stála,
stojí dnes mého světa klec,

stojím a skrz prsty deště se Tvé tváře dotýkám, však
kdes Tvůj úsměv v kamennosti Tvé tváře zanikám.

Vídal jsem skály a jejich strmý tvar, kdes pohled můj
se ztrácel, když jsem ve vzpomínkách na Tvou
neposednou kadeř zanikal.

Utápím se krajinou, snad zmizí můj bol, kdes chrám
stával, vidím jen Temnotu tebou a mnou prokletou...

Tak skrápí mě déšť Cest, a poutník nade mnou směje
se mi z oblohy hvězd,

pane můj, prošel jsem krajinou odnikud nikam a zpět,
má Tvář je šedivá, tělo vadne pod tíhou ...

Já nevím, nevím ... již vidím máry černé ... došel jsem.
Odpust mi, nechtěl jsem květy Tvé ze zahrady Chrámu
mezi plevel vplést ...